

És akkor lássuk a „medvét” (ez eufemizmus)!

Ki is Kovács István? Csak besúgó? Csak a múltban, vagy a jelenben is?

CSAK „besúgó” volt, vagy élvezeg, fantáziadús üzletember is, aki feleséget is a várható haszon függvényében vett el nőül, tartott meg, vagy vetett el (mint már haszontalan tárgyat), amikor az már nem „termelt” a megfelelő, elvárt szinten?

(folytatás a 3. oldalról)

Mert ez az ember nemcsak besúgó volt, hanem marosvásárhelyi segédlelkészi tartózkodása idején luxusbordélyházat is működtetett (no, nem „valahol”, hanem:) a segédlelkészi rezidencián! Ezt számtalan tanú igazolni tudja.

Most csak egyet említek néven:

Csiby Károly, aki az „AZ IDEGEN ÉS A CSILLAGOSVÉNY” című, korszakalkotó regény szerzője, s aki e regényében is elmeséli, hogy Kovács, a főbordélyházas uraság miként adott neki „munkát”, azáltal, hogy Kovács első, ripsz-ropsz elkergetett feleségének Kovácsnál maradt holmiját 1989 nyara táján miként kellett két fuvarban átcsempésznie a román-magyar határon, hogy Kovács első feleségének legyen miből megélnie, magát fenntartania Budapesten...

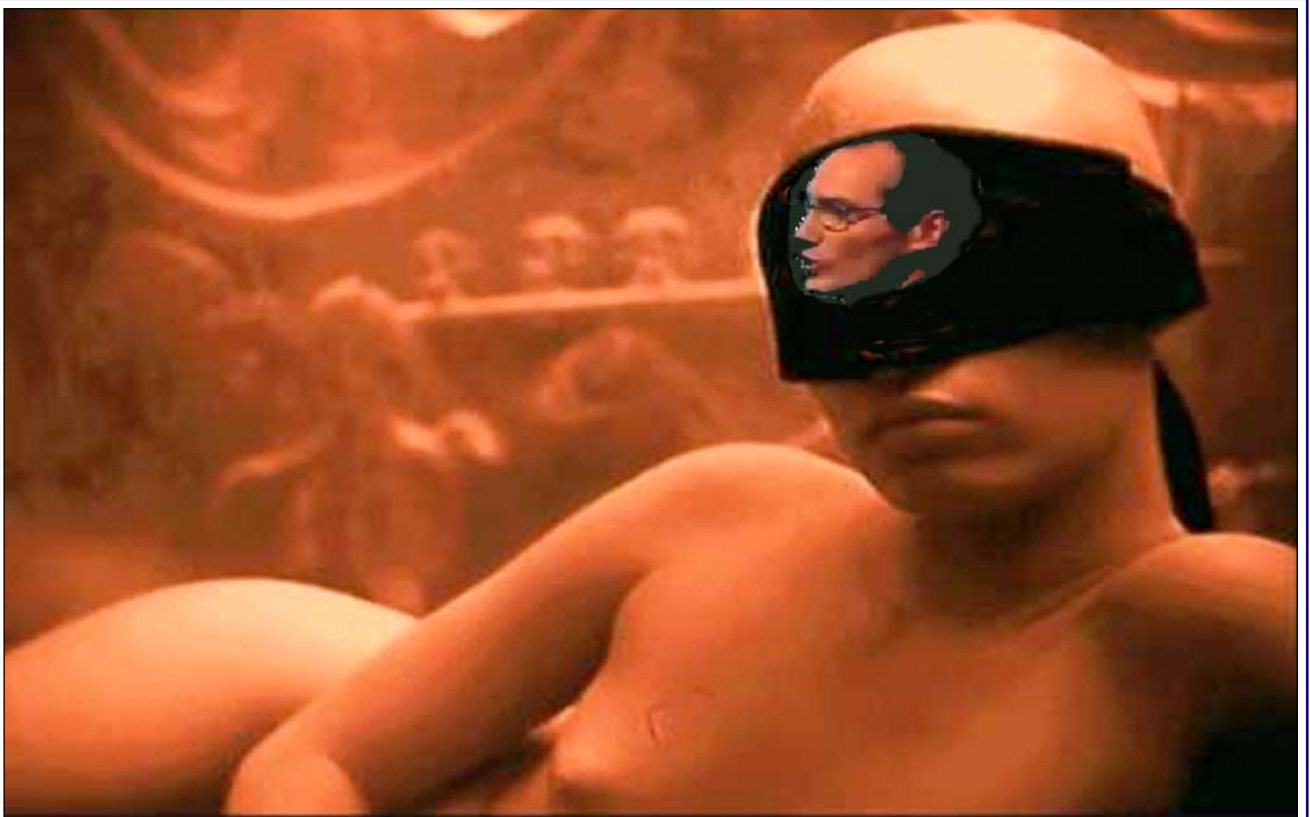
Azt egyébként én személyesen is tanúsítani tudom (és még mások is, a barátaim közül, akik akkoriban meglátogattuk Kovácsot sepsiszentkirályi paplakján), hogy a felesége „szabályszerű” kiebrudalása után a feleség (mert hivatalosan még nem voltak elválva) legszebb, legművészebb textilművésze, egy csodálatos nagy faliszőnyeg ott ékeskedett (talán ma is ott van) Kovács úr ágya fölött (azt kötve hiszem, hogy az elkergetett feleség iránti sóvárgás miatt tartotta volna ott, s azért nem adta vissza jogos tulajdonosának, a feleségének). De más egyebeket sem adott vissza. Varrógépek maradtak Kovács tulajdonában, olyan is, ami a felesége édesanyjáé volt tulajdonképpen.

S a „morzsákat”, amiket a „terített asztalról” méltóztatott visszaszolgáltatni az ki- és elebrudalt feleségnek, azokat is úgy adta át Csiby Károlynak, hogy miközben összeszedte és halomba hajigálta őket, goromba, „lelkészhez illő” hangnemben így dühöngött Csiby Károlynak:

– „No, tessék, ezek azok a szarok, amiket elvihetsz!”

De Csiby Károly egy másik, korábbi látogatása alkalmával annak is szemtanúja volt, hogy miként „dolgozott” ott egy lány, akinek egyébként már magyarországi vőlegénye volt.

De azt maga Kovács István is bevallotta még akkoriban, hogy egy lány apasági keresetet nyújtott be ellene, s milyen kellemetlen volt, amikor egy „borkánnal” a mellékhelyiségbe küldték, s szemben egy seprűvel kellett „mintaanyagot”

szolgáltatnia. Abban az esetben Kovács István megúszta az apasági keresetet. Az már más kérdés, hogy az akkori román DNS-vizsgálati tökéletlenség, vagy más „nyomósabb”, „meggyőzőbb” okok folytán. De ettől még tény: Kovács Istvánnak akkor felesége volt, s a lány, aki várandós lett (tőle vagy mástól), nem ok nélkül kopogtatott a segédlelkészi rezidencián az „apasági keresettel”...

Egyébként legalább 4-5 „hölggy” folyamatos aktivitásáról tudunk, akik közül az egyik ún. luxusprostituált épp az akkori egyik marosvásárhelyi református lelkész lánya volt, akit akkortájt a közös szilveszterezésünkre is meghívott, amikor kivételesen épp ő, Kovács volt a vendéglátó – Sepsiszentkirályon. Ez arról is emlékeztet, hogy ott, akkor röppent fel az ajkairól ama ominózus dühös, otromba lelkészi köszönet, amidőn belépett a konyhába, s az egyik szolgálatos feleség épp az általa ajándékba hozott töltött káposztát melegítette a kályhán, hogy:

„– Mi ez a szarszag?”.

Kovácsmentes baráti körünkben ezt azóta is „KovácsIstván-köszönetként” emlegetjük...

Egy akkori („korabeli”) szemtanú így vallott Kovács főbordélyházas „mesterről”:

„Az tény hogy rettenetes rafinált, de kenetteljes (ördögi) ember volt. Én már volt úgy, hogy féltem tőle. Nagyon is érdek-ember volt és bűbajos kedvességgel tudott embereket, nőket a hatalmába keríteni, majd teljesen kifosztani – lelkileg, de anyagilag is.”

És ez a „szentlelkű” emberszabású értekezik a Háromszék 2016. dec. 24.-i számában a „Szeretet forradalmáról”?

No, igen. Hihető. Hiszen létezik ellenforradalom is. És ő, a viselt dolgai, és lelkén száradó dolgok-sorsok-ügyek stb. révén valóban abszolút megtestesítője a „szeretet ellenforradalmának”. Ami bűnei lajstromán van, az mind ellenforradalom a Krisztus által is hirdetett Szeretet ellen.

Micsoda dolog, amikor a Sátán maga ül a pápai széken, vagy egy sátnafajzat szónokol (papol) a Szószékről a híveknek, de úgy, hogy még meg is tudja ríkatni őket???

Hát nem „jó pap”???

NEM! Hanem: állekipásztör, báránybőrbe bújít farkas, aki úgy orgonál, hogy szelíd bége-

tésnek hallják... a birkák...

Teheti, mert egyháza hitvallása szerint az élet utáni élet kimerül az emlékezésben/emlékezetben. Tehát akinek sikerül jóként bevésnie magát az emberek emlékezetébe – noha esetleg valójában utolsó hóhárnyó, tróger vagy gazember – akkor már mintegy „átverve” az Istent: bekerült az unitárius mennyországba...

Kovács Istvánra szabott egyházi dogma. Az, ahol a szabad akarat szabadon becsaphat másokat, mert a látszat a lényeg. Nem a valódi emberi benső: a lélek, a tudat, és – főleg – nem az ember saját (valós! nem csak a „látszó”) élete által alkotott, csiszolt, tökéletesre formázott Minta... Életminta.

No, ennyi a kissé hosszúra nyúlt bevezető, ami az ígért Kovács István-„feuilleton” első része.

Hogy nem beszélék valótlanosságokat és nem légből kapottak a vádjaim – első mintaként – csatoltan találják e cikk mellett két dokumentum fénymásolatát, amely épp azt bizonyítja, ami a lényeg: Kovács István sohasem volt valójában barátom (csak én hittem el ezt neki), ő amolyan „fizetett” barát volt –a Securitate fizetett embereként célirányosan rám volt „szervezve” – előre megfontolt szándékkal és céllal.

Ui

A tisztesség és becsület megkívánja, hogy tájékoztassam arról is az Olvasót, hogy az utolsó pillanatban, amikor már az oldalak nyomdába köldésre készen voltak, jelentkezett Szabó László, az Unitárius Egyház előadótanácsosa, és a fentiekben foglaltak kapcsán szeretett volna beszélni velem.

Sajnos - lévén, hogy így is két napos késésbe kerültünk e lapszám megjelenésével – nem tudtam rendelkezésére állni. Tehát amit fentebb ilyen vonatkozásban elmarasztaló hangnemben jegyeztem meg arról, hogy az Unitárius Egyház nem reagált egymás utáni három megkeresésemre, ez részben azon megállapításaim érvényét tompítja,

mert nem tudom megítélni, valóban igaz-e, hogy Szabó László két napig távol volt, és nem volt az egyháznál helyettese, aki ilyen esetben helyette intézkedjen. Nekem az az érzésem, hogy csak akkor vették komolyan a megkeresésemet,

amikor a 3. emailben a most itt is közölt perdöntő bizonyítékot megküldtem nekik is.

Horváth Alpár – 2017. febr. 1.

(folytatás a következő lapszámainkban)

Az unitárius segédpapi rezidencia hátsó épülete, az egykori feleség „helye”...

Az unitárius segédpapi rezidencia Marosvásárhelyen - 2015 tavaszán